

MILUTIN THE TRASH MAGICIAN (№ 1)

Gospodin Milutin bio je u dilemi. Ili je ovo sedma flaša piva, ili mu je neko ukrao pedeset dinara iz kožnog novčanika. Takvi su ljudi ispred dragstora.

- Pa, braćo, da se oprostimo!

Ustao je mirno sa drvene klupe, vešto zaobišao lokvu gde se neko isповраćao nešto ranije, pa srdačno stegao ruke nekolicini prijatelja, takođe sjajnih individua, koji su rešili da ostanu još malo i svojim prisustvom veličaju prijatni prostor za okupljanje. Usledilo je razmenjivanje srdačnosti, par dijalektičkih igrarija u dekonstruktivističkom maniru, i tako još nekoliko minuta. Kada je stavio cilindar, nekoliko prisutnih gospođica se zakikotalo, a jedna je čak rekla i „mon Dieu”, pokrivši stidljivo usta ručicom uvučenom u belu svilenu rukavicu. Milutin je zagladio brkove i bradu, popravio kaput i krenuo.

Sledećeg jutra je zazvonio telefon, a mamurni Milutin je par trenutaka oklevao, pre nego što se, konačno, javio.

- Gospodine Milutine, dobili ste posao! - zaista je govorio tako glas iz slušalice.

- Kakav to posao, moliću?! - vajkao se Milutin - Da li je to neka provokacija?

- Nipošto, molim, jako ozbiljna firma proizvodno-uslužne delatnosti, koja proizvodi i prodaje zjala.

- A koja je moja uloga?

- Izvršni direktor i menadžer. Plata dvesta hiljada dinara.

- U redu. Sutra počinjem.

Tako je gosn' Milutin konačno dobio posao, što ne bi bilo ništa čudno da ne postoji određeni kuriozitet. Milutin je, naime, prethodne večeri, prolazivši pored kafane „Dokolica“ svečano izjavio:

- Hulje! Besposličari! Moji dragi prijatelji! Sutra ću dobiti posao, naći finu gospođu i napisati knjigu!

Svi su se vraški smejali, pa i sam Milutin, a bio je red i da se zalije. Ne dobija se posao svaki dan!

A kada je završio taj, prvi radni dan, i umorne noge dok nosiš ga kući, sav zadovoljan i u nekom svečanom raspoloženju, gospodin Milutin reši da osmatra zvezde. Tako je sjajno sijala Geminga, tako otmeno Kaus Borealis. On pogleda levo (sudbina je tako htela) a pored kontejnera ležaše stari drveni sto. Dobra duša, kakav je bio, sažali se Milutin na ovaj sto, pa ga uspravi na travicu što raste oko drveta, pored grma ruža što zasadiše

stanari obližnje zgrade, i postavi ga preko nekoliko busenova maslačka. Sto je neveselo balansirao na nejednakim nogarama, malo se klatio, ali, bože moj, mislio je Milutin. A onda mu sinu ideja: zvezde pokazuju sliku! Osetivši da je to prava stvar, on se navali da pogleda u kontejner, i stvari mu same padaše u ruku: stari štap za hodanje, plastični mač, zarđali ukrasni pehar, proizvodnja „Xiao Zing“. On ih položi na sto, izvadi metalni novčić iz džepa, pa i njega dodade ovoj čudnoj, ali veseloj kolekciji. Opet pogleda u nebo, pa u sto, kao da upoređuje... Onda stade ispred stola, i poče da vizira nebo kažiprstom. Taaaako... Sve se, na posletku, poklopilo.

- Sada je savršeno! - reče - kako gore - tako dole!

Ubrzo je nastavio da hoda, ali na drveni sto nije zaboravio.

„Milutine“

(<http://youtu.be/VtycttD4lyo>)

U daljini, nazirala su se teška vrata, nalik na ulaz u staru tvrđavu. Pejzaž je mirisao na crveno, negde je ove noći prolivena krv. Senke vatre i davno zaboravljenih ratnika hukom su se sklanjale pred njim.

Vukovi su zavijali na Merkur.